

Vragen:

De avontuurlijke boot

Tijdens het lezen van het eerste hoofdstuk

1. Wat is het juiste antwoord?

1 Patrick is de broer van :

a. Cécile **b. Lénick** c. Guy

2 Eric is de neef van :

a. Patrick b. Lénick **c. Guy**

3 Guy is de broer van :

a. Cécile b. Eric c. Patrick

4 Cécile is de zus van :

a. Guy b. Patrick **c. Eric**

5 Lénick is de neef van :

a. Patrick **b. Cécile** c. Eric (die weet ik niet zeker)

2. Naar welk(e) personage(s) verwijzen de volgende zinnen?

1 Ze zijn achttien jaar oud en hebben net hun rijbewijs gehaald. **Patrick en zijn neef Cécile**

2 Zijn enige fout is dat hij de dingen soms te serieus neemt. **Lénick**

3 Zij lijden er een beetje onder dat zij door anderen als de "kleintjes" worden beschouwd.

Patrick en Lénick

3. Beantwoord de vragen:

1 Waarom gaven de jongeren de naam "chlorofyl" aan het busje? **omdat het groen is en vooral omdat ons vakantieprogramma een terugkeer naar de natuur wil zijn.**

2 Waar stoppen de jongeren? **Kwn ik denk in Chlorophylle**

3 Wat gaan Lenick en Cecile kopen? **croissantes en pains au chocolat**

4 Waar willen ze gaan kamperen? **In Royan**

5 Beschrijf het meisje dat uit een auto stapt. **Een jong meisje met blond, halfang haar en ze draagt een rode katoenen broek en een blauwe jas.**

6 Wat stelt Eric voor? **Om het meisje mee te nemen in de bus als gezelschap.**

7 Wat is de reactie van het meisje? **In eerste instantie lijkt het meisje verrast. Ze onderzoekt hen om de beurt en reageert kort op wat ze haar vertellen. Maar ze gaat wel mee.**

Aan boord van Chlorofyl'

Wie wil mij een verhaal vertellen? vraagt Patrick. Niemand reageert. Cécile, zittend naast de coureur, blijft staren naar het natte asfalt van de regen. Op haar knieën houdt ze een uitgevouwen wegenkaart vast. Lénick, Guy en Eric slaperig op de achterbank. Patrick kan ze in de achteruitkijkspiegel observeren. Echt, zijn medereizigers tonen niet veel enthousiasme. Als je niets zegt, kan ik maar beter omdraaien en terug naar huis gaan, vervolgt de chauffeur. Omdat er nog steeds geen reactie is van zijn medereizigers, vertraagt Patrick en doet alsof hij wil stoppen. Hij blijft aan de kant van de weg. Wat gebeurt er? vraagt Guy. We

gaan naar huis, ik ben het reizen met doofstommen zat, zegt Patrick. Oh nee, we zijn net vertrokken, protesteren tegen de andere vier in refrein⁷. Ziezo, deze heren lijken eindelijk wakker te worden! Cécile, die ruzie haat, probeert mode te spelen ratrice.

5

Maar Patrick, je moet begrijpen dat we slaperig zijn. We zijn vanmorgen heel vroeg vertrokken. Ik heb de hele nacht niet geslapen uit angst om te laat wakker te worden, voegt Lénick toe. Ik ook niet, grijpt Eric in. Ik denk niet dat dat een reden is om mij het werk alleen te laten doen, vervolgt Patrick. Ik wil het busje besturen, maar ik wil niet reizen in het gezelschap van stervende mensen. Ik geloof dat de rol van de jongste is om te voorkomen dat de bestuurder achter het stuur in slaap valt. Ook jij bent slaperig. Het is waar en het is gevaarlijk. - Dus, vervolgt Cécile, de oplossing voor het probleem is uiterst eenvoudig. Bij de eerste gelegenheid die zich voordoet, stoppen we, strekken onze benen en zetten een goede kop koffie voor onszelf. Wat denk jij ervan,. Patrick? Dat is een goed idee. Dat had ik zelf moeten bedenken. De eerste die de ideale plek ontdekt, mag twee suikers in zijn koffie hebben. Zo begint de reis [van Patrick, Cécile, Lénick, Guy en Eric. Allemaal broers en zussen, neven en nichten](#). Je moet de volgorde van de namen respecteren. Er is een bepaalde hiërarchie die gevaarlijk is om aan te raken. [Patrick en zijn neef Cécile zijn allebei achttien jaar oud. Ze hebben net hun rijbewijs gehaald en op hen rust de grootste verantwoordelijkheid voor de expeditie](#). Een expeditie? Dit is inderdaad een reis als geen ander. Alleen laten, zonder de ouders,

6

het leven dat je wilt in dit prachtige land van Frankrijk, het is een avontuur, een expeditie. Daarnaast hebben onze vrienden een ingerichte bus en een goede tent. Kortom, het is totale vrijheid, volledige onafhankelijkheid, de echte vakantie, wat. [De derde is Lénick. Ze is de zus van Patrick en ze is zestien jaar oud](#). Misschien was zij het die de ouders overhaalde om toestemming te geven. Lénick doet niets lichtzinnigs¹. Ze denkt goed na voordat ze handelt, voordat ze actie onderneemt. Zijn enige minpunt is misschien dat hij de dingen soms te serieus neemt. Bij haar is er geen sprake van onnodige risico's lopen, wat haar er echter niet van weerhoudt een gelukkige vriendin te zijn. [Dan zijn er nog Guy en Eric. Zij zijn neven en nichten. De eerste is de broer van Cécile, de tweede die van Patrick en Lénick. Ze zijn allebei veertien jaar oud en onafscheidelijk](#), in ieder geval tijdens de vakantie. Ze hebben er een beetje last van dat ze door anderen als "de kleintjes" worden beschouwd. Aan de andere kant zijn ze de levendigste, de sportiefste en waarschijnlijk ook de meest vindingrijke'. Het is vreemd, zegt Cécile, als je een rustplaats zoekt, kun je er geen vinden. Laten we nog niet wanhopen. Het regent niet meer en je weet dat het moeilijk is om langs een nationaal te komen. Erik grijpt in. Zie je, het is beter om de snelwegen te nemen. Men kan harder rijden en er zijn overal parkeerplaatsen. Op de onderdanen komen we niet vooruit, zegt Guy.

7

Snelwegen zijn echter duur, antwoordt Patrick. We hebben geen haast, vult Lénick aan. En zo hard rijdt het busje niet, vult Cécile aan. Laten we niet vergeten dat we het "Chlorophylle" noemden. Allereerst omdat het groen is en vooral omdat ons vakantieprogramma een terugkeer naar de natuur wil zijn. Tijdens de vakantie willen we dat niet zijn gestrest, we willen een eenvoudig en gezond leven leiden?... - Oké, zei Eric, meer zeggen we niet. Een paar minuten later komt Chlorophylle met haar vijf passagiers een dorp binnen waar de tijd lijkt te hebben stilgestaan. De weg slingert zich tussen de lage huizen door. Voor de tra stinkkerk nodigt het gemeenschappelijke plein omringd door platanen uit tot rust. - Hou op! roept Cecile. Dit is wat we nodig hebben! Chlorophylle verlaat de hoofdweg, gaat het dorpsplein op en stopt voor een bankje, daar geplaatst voor vermoeide reizigers. De schuifdeur gaat open en maakt plaats voor Eric en Guy die meteen een paar stappen rennen. Pfff, het voelt goed om je benen te kunnen strekken, toch, kerel? - Het is duidelijk dat we na drie uur in de auto erg blij zijn om een beetje te bewegen. Ondertussen zijn ook de anderen afgedaald. Lénick heeft de ketel al gepakt. Ze vult het met water en verwarmt het op het fornuis. Croissant of chocoladebrood? vraagt Cecile.

8

Heb je croissants meegenomen? Vraagt zich af. Nee, maar ik denk dat het niet moeilijk te vinden is. Er is een bakkerij aan de overkant van de straat. - Gaan we geen friet kopen? biedt Erik. - Zeg Eric, antwoordt zijn zus, het is pas negen uur in de ochtend. - Maar ik heb honger, kom op! - Neem een croissant en een pain au chocolat. - Goed idee! - Laten we beide nemen, zei Patrick, we hebben nog niet gegeten voor vertrek en de dag is nog lang. Ofwel, hervat Cécile, ik geloof er alleen maar in Gezondheid. Ik let op mijn lijn. Ga je mee, Lénick? - En koffie dan? Guy zal de koffie goed doen. Is het niet, kerel? - Oké! De twee meisjes lopen weg in de richting van de bakkerij. Patrick haalt een doek onder zijn stoel vandaan en begint de bank schoon te maken, die nog nat is van de regen. Een paar minuten later eten de vijf hun ontbijt. - Wat staat er vandaag op de agenda? vraagt Eric aan zijn broer. - U weet heel goed dat we vandaag de Gironde hopen te bereiken. We gaan kamperen in de buurt van Royan. Dus nog uren en uren in de auto. - Niet klagen, wijst Guy. Je moet het weten wacht even als je jezelf wilt trakteren op een vakantie. -Ik klaag niet, alleen in de auto gaat de tijd erg langzaam. Terwijl ze aan het kletsen zijn, stopt er een auto langs de kant van de weg. Een jong meisje stapt uit. Ze heeft haar

9

blond, halflang, draagt een rode katoenen broek en een blauwe jas. Ze haalt een reistas uit de auto. De auto start in een wervelwind', waardoor de jongedame aan de rand van de nationale staat. - Ik wed dat ze een lifter is, zei Guy. - Ze is mooi, voegt Eric eraan toe. We kunnen het aan met wij. We zijn al met vijf, merkt Patrick op. Erik hervat. - We kunnen er een beetje in knippen. Trouwens, het gezelschap van zo'n schoonheid kan alleen maar aangenaam zijn. Is het niet, kerel? - Oh ja! We zullen het tussen ons twee installeren. Vlees links, jij rechts en we zorgen ervoor dat het er niet in valt de bochten'. - Schaam je je niet? zei Cecile. - Het is gevaarlijk voor een meisje om te liften alleen, komt Lénick tussenbeide. - Als het in de richting van Royan gaat, kunnen we neem hem mee, meent Patrick. Alleen, je

zult het hem moeten vragen. Wie gaat er heen? Eric en Guy, natuurlijk, antwoordt Cécile. Ze zijn nu al verliefd op haar. De twee jongens blozen en willen eerst protesteren. Dan veranderen ze van gedachten en gaan richting de lifter. De anderen volgen hen met hun ogen. Het jonge meisje zag de jongens niet aankomen. In eerste instantie lijkt ze verrast. Ze onderzoekt hen om de beurt en reageert kort op wat ze haar vertellen. Dan kijkt ze in de richting van de schone vrachtwagen, pakt haar tas en volgt resoluut Guy en Eric.

10

2 de deel

Wie geeft er om onze vrienden?

Hier is ze dan, ze wil heel ver komen met ons, zei Eric aankomen. Ze gaat naar Royan, voegt Guy toe. - Goed, besluit Patrick, laten we ons ontbijt opmaken en dan... laten we gaan. Laat me niet wachten, juffrouw zadel. - Mijn naam is Isabelle, maar iedereen zegt Isa, antwoord het meisje. - Heb je gegeten, Isa? vraagt Leniek. - Eigenlijk niet. Ik ben vanmorgen heel vroeg vertrokken. - Als je wilt, mag je mijn croissant hebben. - En jij dan? - Ik, ik heb mijn pain au chocolat al opgegeten. Neem de croissant. Ik zie dat je honger hebt. Lénick geeft zijn croissant aan Isa terwijl Patrick hem aanbiedt een kop koffie. - Dankzij jullie twee. - Wil je zelf naar Royan? vraagt Patrick. - Ja. Kom je langs? - We waren in ieder geval van plan om te gaan kamperen huur-Maritime, in de buurt van de Gironde. - In dit geval raad ik de omgeving van Saint . aan Palais-sur-Mer. En als u een goede camping zoekt, neem dan de moeite om door te stoten naar Saint-Augustin. - U lijkt de regio goed te kennen, Lenick is verrast. Woon je daar misschien?

13

Sinds een aantal jaren besteed ik een deel van mijn vakantie. Helemaal alleen? Cécile gebaart naar haar broer Guy om stil te zijn. Ze vindt de vraag indiscreet. Isa is echter op geen enkele manier beledigd! en reageert direct. Ja en nee. Ik breng mijn vakantie daar door met mijn vader. Niemand zegt meer wat. Er valt een verontrustende stilte. De vijf durven geen vragen meer te stellen om Isa geen pijn te doen. Ze merkt de verlegenheid van de anderen op en voegt er spontaan de verwachte verklaring aan toe. Het lijkt misschien vreemd om te liften om de vakantie met je vader door te brengen. Toch is de verklaring vrij eenvoudig. Mijn ouders zijn om de een of andere reden gescheiden. Het hele schooljaar woon ik bij mijn moeder in Nogent. Tijdens de zomervakantie bezoek ik mijn vader die in de buurt van Royan woont. Toen ik klein was, bracht mijn moeder me er met de trein heen. Later ben ik alleen met de trein gegaan en nu ben ik aan het liften. Het lijkt me nog best ingewikkeld om een deel van het jaar bij je moeder te wonen en een ander deel bij je vader, merkt Eric op. Je went aan alles, antwoordt Isa. Eerlijk gezegd ben ik er zo aan gewend dat

het mij volkomen normaal lijkt. Trouwens, ik hou van ze allebei. Natuurlijk, als mama en papa Isa aarzelt, dan gaat ze verder. Je moet de dingen accepteren zoals ze zijn en proberen de zonnige kant van het leven te zien. Ik heb een moeder die me het hele jaar door verwent en een jaloerse vader die het tijdens de vakantie beter probeert te doen. Maar laten we het over jou hebben. Heeft u specifieke projecten?

14

Eerlijk gezegd hebben we veel projecten, maar die zijn nogal vaag, antwoordt Patrick. We zullen enkele bezoeken brengen: Royan, Saintes, het eiland van Oléron, de wilde kust, voegt Lénick toe. We zijn ook van plan om te trainen in volleybal, compleet Cécile. En vergeet niet dat we gaan zwemmen, zei Guy. - Kortom, besluit Eric, we gaan genieten van onze vakantie. En nu onderweg, anders moeten we hier onze vakantie doorbrengen, merkt Cécile op. Daar gaan ze weer. Al snel komen ze het departement Charente-Maritime binnen. Aangezien onze vrienden alle tijd hebben en Isa ook geen haast heeft, besluiten ze een kleine omweg te maken via La Rochelle. Het is een stad die, ondanks de toestroom van toeristen, zijn pittoreske uitstraling heeft weten te behouden. Hoe mooi! roept Lénick uit. - Dat heb ik je toch gezegd, antwoordt Isabelle. De jongeren zijn in het centrum van de stad nabij de oude haven. Heb je ooit zo'n haven gezien, Guy? Nee, Eric, hij is echt heel bijzonder. Kijk naar deze drie torens die de ingang verdedigen. Ze zien er echt oud uit. Zie je die zeilboot de haven binnenkomen? Het is alsof je door een versterkt kasteel gaat om hier in alle rust aan te meren. Ik voel me helemaal in de middeleeuwen. Dat is

15

een boot die een lange weg heeft afgelegd. Aan boord is een prins die komt de mooie prinses in deze stad bezoeken. - Cécile, je hebt echt een romantische ziel. Maar nee, Patrick, jij bent het die geen fantasie heeft. Hoor je de klokken niet luid luiden om de prins te verwelkomen? En kijk daar, op de top van de Toren van Hor lodge, de schoonheid zwaait met een witte zakdoek. Maar kom op, ze is een toerist. Je ziet heel goed dat je geen fantasie hebt! Je bent niet romantisch voor een cent. De beschaamde blik van Patrick maakt Cécile aan het lachen. Zijn voorbeeld wordt al snel gevolgd door de anderen en het is lachend dat ze een van de kleine straatjes inlopen die vanuit de haven leiden. Het is middag en de ochtend croissant is allang verteerd. Even verderop vinden ze wat ze zoeken: een goedkoop zelfbedieningsrestaurant. Ze zijn niet teleurgesteld. De friet is uitstekend, het vlees is mals en het ijs dat ze als toetje eten is enorm. Cécile, denk je niet dat ijs je dik maakt? Oh nee, Eric, deze keer krijg je het niet. Ze is te goed. Maar Eric, ga je ooit veranderen, heb je nog niet genoeg gehad? - Je weet heel goed, Lénick, dat jonge mensen goed moeten eten groot en sterk worden. - Je hoeft niet te klagen, de hoeveelheid was er, mijn kleintje broer. Nou, ze noemt me haar kleine broertje en voorkomt dat ik eet. - Het is niet snel voorbij, Patrick grijpt in, als we doorgaan

16

naakt als dat, we gaan nog steeds ruzie'. Ik stel voor om door te gaan onze reis vertroebelen. - Goed, zeggen de anderen. Cécile komt door Rochefort en herinnert zich plotseling dat het de stad van Pierre Loti is. Wie is Pierre Loti? vraagt Guy. Een marineofficier, schrijver en smokkelaar, legt Cécile uit. Hij werd beroemd door zijn roman "<Fishermen of Iceland>". Je moet naar zijn huis gaan. De anderen zijn niet zo enthousiast. Stoppen om het huis te zien van een schrijver waar je nog nooit van hebt gehoord. En weer tijdens de vakantie! Is het hier, denk je, Cécile? - Ik denk het wel, Patrick. Kijk, daar is een bord op het huis. Maar het is een heel gewoon huis. Ze is niets bijzonders, zei Guy. Ze staan inderdaad voor een wit huis van één verdieping, dat niet verschilt van de huizen eromheen. Laten we toch gaan. Voor een keer zijn we geïnteresseerd in literatuur. U zult verrast zijn, dat verzeker ik u. Cécile heeft gelijk: de jongeren zijn verrast door het interieur van het huis. Nadat ze door een zeer 19e-eeuwse woonkamer zijn gegaan, komen ze in een gotische kamer waar ze de rustieke meubels, de kisten, een grote open haard en een majestueuze hoofdtrap bewonderen. Daarna gaan ze naar de eerste verdieping waar ze een middeleeuwse eetkamer en een Arabische woonkamer doorkruisen voordat ze in een echte moskee aankomen. Na dit alles

17

exotisme neemt de gids bezoekers mee naar een sobere kamer als een kloostercel. Dit is de slaapkamer van Pierre Loti. Zie je, zegt Cécile als ze naar buiten gaan, dat dit mag het is de omweg zeker waard. - Het moet allemaal een fortuin hebben gekost, zegt Patrick. Hij is ongelooflijk dat een eenvoudige marineofficier, auteur van zijn verloren momenten, was in staat om zoveel rijkdom te verzamelen. Met deze woorden gaan de jongeren op weg naar de trouwe* Chlorophylle, het busje dat hen naar Royan zal brengen. Rechtdoor? Naar links of naar rechts? Vlug! zei Cecile wie Leidt. Het is zes uur als onze vrienden Royan binnenkomen. de het verkeer is intens en de taak van de chauffeur is niet gemakkelijk. - Isa, waar is het? vraagt Patrick. - Eerlijk gezegd weet ik het niet meer, geeft het meisje toe. Als niemand me zegt waar ik heen moet, stop ik hier midden op het kruispunt", dreigt Cécile. - Wacht, ga daar staan, rechts. Er is een plek. Het busje stopt. Isa gaat naar beneden en gaat naar een agent die rustig over de stoep loopt om het te vragen. - Gaan we geen historische monumenten meer bezoeken? vraagt Guy. - Het is tijd om een camping te zoeken, voegt Eric eraan toe, bovendien zijn er weinig monumenten. De stad werd aan het einde van de Tweede Wereldoorlog volledig verwoest. Ah, hier komt Isa terug. Het is rechtdoor. Verderop zijn er aanwijzingen.

18

Voor de weg die naar Pointe de la Coubre leidt, passeren we in de buurt van het huis van mijn vader. Als u doorgaat, komt u in Saint-Palais. U zult geen moeite hebben om een camping te vinden. Maar, zoals ik je al heb verteld, raad ik Saint-Augustin aan. Het busje vertrok. Al snel verlaat ze de stad en gaat langs de kust. Hou op! roept Isa. Ik ben thuis. De auto stopt langs de kant van de weg. Er zijn weinig huizen in de buurt. Weet je zeker dat het hier goed is? Natuurlijk, Cecile. Zie je dat kleine pad daar? Hij leidt naar een geïsoleerd huis dat je vanaf hier niet kunt zien. Alvorens het kleine pad op te gaan, draait Isa zich om en weer schreeuwen. Vergeet niet te komen kijken morgenochtend. Papa zal blij zijn je te

ontmoeten. Jij kan je niet vergissen: neem het pad tegenover kilometerpaal 13. Ik heb een verrassing voor je. Ik beloof? Goed, we zullen er zijn. Tot morgen! Tot morgen! Het busje rijdt weg, Isa achterlatend en zwaaiend met haar armen. Niemand merkte de zwarte auto op die even verderop stopte. De bewoners volgen het tafereel met grote belangstelling. Als Isa verdwenen is, stappen ze uit de auto en nemen het pad dat het jonge meisje nam.

De verrassing

Veertien! Nog een kilometer en dan rechts. Dat is het. Aandacht! We draaien. Het busje neemt de onverharde weg. Het pad klimt en daalt dan na een paar honderd meter. De weg leidt rechtstreeks naar een huisje dat uit het water lijkt te komen. Inderdaad, achter het huis strekt zich de zee uit. Isa, die het gebrul moet hebben gehoord, komt haar nieuwe vrienden ontmoeten. - Welkom! Heb je een goede nacht gehad? We sliepen als een blok, antwoordt Patrick, we waren zo moe. Op deze manier! Daar kunt u het busje parkeren. Ze zal niemand lastig vallen. Ja, daar, voor de garage naast het huis. Isa heet haar gasten van harte welkom. Ze kust Cécile en Lénick en drukt een kus op de wangen van de jongens. Eric en Guy blozen. - Kom binnen, kom binnen kijken. De jongeren naderen het lage huis, bedekt met rode tegels. De deur in het midden, evenals de ramen links en rechts, zijn groen geschilderd. Gordijnen met kleine witte en rode ruitjes geven het geheel een mooie uitstraling. De voordeur leidt meteen naar wat de enige grote kamer in het huis lijkt te zijn. Slaapkamer

ruim en smaakvol ingericht. Aan de rechterkant neemt een grote open haard het grootste deel van de muur in beslag. Een rustieke kachel heeft de houtblokken vervangen. Links en rechts boekenkasten tot aan het plafond. Voor de open haard nodigen enkele fauteuils uit om te rusten. Aan de andere kant van de kamer is een keuken ingericht met een fornuis, een gootsteen, kasten. Er is ook een massief eiken tafel en een paar stoelen bekleed met stro. Hoe cool is dat?! roept Lenick uit. Het huis is oud en vrij klein, maar het is leuk, zegt Isa. - En deze trap, waar leidt hij heen? vraagt Patrick. Tegelijkertijd wijst hij naar een houten trap die naar een luik leidt" op plafondhoogte. Onder het dak is een kleine slaapkamer ingericht. Hier slaap ik. Er is ook een kleine badkamer. En je vader, hij heeft geen kamer? vraagt Cecile. Hij doet het met een Murphy bed, daar, in de kleerkast onder het raam. En ze

voegt eraan toe: je bent misschien verbaasd mijn vader niet te zien. Hij is al weg en we komen later bij hem. Hij wacht op ons. Ik hoop in ieder geval dat je nog niets gepland hebt voor vandaag. Niets bijzonders, antwoordt Patrick. We kwamen zie je zoals beloofd en, zoals je de regio kent, rekenen we op jou om de dag te organiseren. Patrick kijkt naar Isa. Ze is nog mooier dan de dag ervoor.

23

Donkerbruine ogen schitteren in haar lieve gezicht. Ze heeft een rechte neus, niet te groot en niet te dun, en haar glimlach is verleidelijk. Haar witte blouse en halflange rode broek flatteren haar goed gevormde jonge meisje. Patrick, je droomt, zei zijn zus. Ja, ja, ik heb het gehoord. Laten we gaan, ik ben erg benieuwd waar Isa ons heen zal leiden. Als iedereen het ermee eens is, kunnen we vertrekken? Moet je iets meenemen? vraagt Cecile. Zwemkleding om te zonnebaden en een trui als de zon zich achter een wolk verschuilt. Een paar minuten later volgen onze vrienden een klein kronkelend pad dat langs de kust loopt. Ze passeren voor verschillende bizarre constructies, soorten hutten gebouwd op stelten aan de waterkant. Wat is dat is? vraagt Erik. Dit zijn vierkanten, legt Isa uit. De schol is een vierkante filet. Het kan worden verhoogd en verlaagd met behulp van een lier in de cabine. Zie je, we namen de naam van het net om de hele constructie aan te duiden. Ah, nu begrijp ik het, dank je. Isa, we gaan nog steeds niet lopen naar Royan? vraagt Cecile. Ik beantwoord dat soort vragen niet. Je bent teveel nieuwsgierig. Het bedrijf komt nu aan een kreek" waar een paar

24

zeilboten liggen afgemeerd. Hier zijn we! Maar we kunnen niet zwemmen. Er zijn te veel boten zei Guy teleurgesteld'. Precies, we kwamen voor de boten. Papa wacht op ons op de Atchapala. Hij biedt ons een excursie aan op zee Mooi dan! roept Erik. Ik heb er altijd van gedroomd om op een groot schip te kunnen zeilen. Isa's vader wacht op de jongeren op een mooie boot. De bovenkant is wit, de romp is zwart. Welkom aan boord, jongeren! Presentaties zijn snel. Isa's vader is een charmante man. Zijn rode baard en ruige haar geven hem de uitstraling van een echte eenzame navigator. Net als zijn dochter heeft hij heldere ogen die vertrouwen wekken. Het is leuk, meneer, om ons mee te nemen, zei Cécile. Er is geen reden, ik ben erg blij dat mijn dochter me haar vrienden brengt. Ik heb het gevoel dat we een formidabel team gaan vormen. Nu op het werk! Als mijn matrozen de zeilen willen klaarmaken, kunnen we meteen vertrekken. Op uw bevel, kapitein, antwoordt Isa. Dan richt ze zich tot de anderen: Kom me een handje helpen en papa bellen<<mijn kapitein>>. Hij houdt ervan.

25

Het grootzeil en de fok zijn aan de mast vastgemaakt, de schoten zijn geprepareerd in opdracht van Isa die hier ervaring mee blijkt te hebben. Heel goed, heel goed, zei de kapitein. Aandacht! ik zet motor draait en daar gaan we. Zet af! De boot draait op zijn motor, verlaat langzaam de kade en manoeuvreert tussen de andere zeilboten. Als hij uit de kreek

komt, begint hij te stampen en te rollen onder het effect van de golven. Cécile klampt zich vast aan haar bank. - Je moet niet bang zijn, mijn kleintje, zei de kapitein. Je raakt er snel aan gewend.- Aandacht! Ik zette mezelf in de wind. Hijs de zeilen! Patrick en Isa voeren de manoeuvre uit. Eerst wapperende zeilen in de wind. De gui zwaait van links naar rechts. Dan, na een kleine koerscorrectie, steekt de wind in de zeilen". De boot leunt naar rechts, naar stuurboord zoals zeilers zeggen. hun plons in de kuip. De motor wordt afgezet en een onwerkelijk stilte valt in. Van tijd tot tijd, een licht gekraak van de touwen herinnert ons eraan vrienden dat de boot vaart onder de kracht van de wind. Voel je je al beter, Cécile? vraagt Jes.

26

Nu is het goed. Je moet weten dat dit de eerste keer is dat ik op een zeilboot ben geweest. Terwijl de anderen... Ik heb gezien dat de anderen al wat zeilervaring hebben', grijpt de kapitein in. Ze volgden cursussen, legt Cécile uit. - Ik heb veel liever zeilboten dan motorboten, zegt Patrick. Deze raken alleen de golven, terwijl de zeilboot de indruk wekt over het water te glijden, zoals de meeuw in de lucht zweeft. Het is een geweldig gevoel! - Nog een beetje en je wordt een dichter, plaagt Lénick. Ik vind dat Patrick de realiteit heel goed heeft beschreven, grijpt Isa in. Ik ook, ik heb vaak het gevoel dat ik vlieg als ik op een zeilboot zit. Zeker als het mooi weer is zoals vandaag. - Aandacht! Veranderen we van koers?! De kapitein duwt langzaam op de tralies. De zeilboot verandert van richting. Een huivering gaat door de luifel. Eric en Guy staan klaar om naar de fok te luisteren voor de tweede manoeuvre. Daarna gaat de fok naar de andere kant van de mast, direct gevolgd door het grootzeil. De maretak glijdt over de hoofden van de mensen in de cockpit. De boot kantelt naar bakboord" en komt op snelheid. Guy en Eric stellen de touwen bij. - Goede zet! Ik heb je gezegd, pap, dat ze een ideaal team zouden vormen.

27

- Maar natuurlijk was ik er vanaf het begin van overtuigd, mijn kleintje. Isa Ondertussen komt de zon steeds meer op aan een azuurblauwe hemel. Bij het verlaten van de monding van de Gironde zien onze vrienden de vuurtorens² van Cordouan en La Coubre, de beschermengelen van de scheepvaart*. - De vuurtoren van Cordouan is een van de oudste in Frankrijk, legt Isa uit. Een eerste toren, op de top waarvan een kluizenaar een groot vuur aanstak, werd gebouwd in de 14e eeuw. Later werd de toren verhoogd, verfraaid, gemoderniseerd op de volgorde van de verschillende koningen. Het is de enige vuurtoren met een koningsslaapkamer en een kapel in renaissancestijl. - En nu, grijpt de kapitein in, denk aan de boot. Ik stel voor om van plaats te veranderen. Iedereen neemt om de beurt het roer over. Zo leert iedereen zeilen. Het is al laat in de middag als de Atchapala terugkeert naar zijn thuishaven. De dag was geweldig. Onze vrienden bleken geboren zeelieden te zijn. Urenlang manoeuvreerden ze, daarna gingen ze voor anker bij een zandbank. Ze lieten zich zonnen, ze zwommen, ze vingen zelfs een paar vissen die ze klaarmaakten in de kleine kombuis van de zeilboot. Kortom, de dag was spannend en afwisselend. Als iedereen een handje helpt, zei Isa, kunnen we samen naar huis. - Natuurlijk, antwoordt Cécile, we gaan je niet verlaten

28

alleen om het werk te doen. De zeilen worden opgevouwen en in hun koffers gedaan, de touwen opgeborgen, de keuken op orde. Na een laatste penseelstreek hervat de hele bemanning het pad dat langs de kust loopt. Al snel zien ze het pitto-resque eenzame huisje aan zee. Hier, de deur staat open! Ik dacht echter dat ik het goed had afgesloten. Het is nieuwsgierig. Isa duwt de deur open en kan een kreet niet inhouden. Het interieur van het huis, zo schoon in de ochtend, is een chaos. De kasten zijn helemaal leeg. Hun inhoud ligt verspreid op de grond. Stapels boeken op de vloer, borden en gebroken glazen. Zelfs de gordijnen zijn van de ramen gescheurd, de matrassen opengescheurd. Raak niets aan en verwittig onmiddellijk de politie, meent Patrick. Wat is het punt? zei Isa's vader. Maar we kunnen nog steeds niet als niets doen niet was gebeurd. Het is duidelijk dat hier dieven zijn gepasseerd. Hou vol! Ik zal eerst kijken of we iets hebben gestolen. Isa's vader gaat over de snuisterijen op de vloer, gaat naar een la, snuffelt daar in de papieren en verklaart. - Er is niets essentieels gestolen. Er was weinig of geen geld in huis en nog minder kostbaarheden. Wil je echt niet de politie bellen? is verrast Cecile op zijn beurt. Aangezien ik je zeg dat we niets hebben gestolen.

29

Maar het is een kwestie van principe. Inbrekers kunnen in andere huizen inbreken of terugkeren. En ook al hebben ze hier niets gestolen, toch pleegden ze vandalisme. Nee, ik zeg je nee! Isa's vader sprak met zo'n kracht dat niemand meer iets durft te zeggen. Allen zijn daar een beetje verbijsterd², niet wetend wat te doen. Tenslotte stelt Isa voor: Als papa de politie niet wil bellen, kunnen we misschien het huis op orde krijgen. Als een uur later de gasten het huis verlaten, zijn de voorwerpen min of meer op hun gebruikelijke plaats teruggekeerd. De matrassen zijn dichtgenaaid, de gordijnen hangen weer voor de ramen. Het is nog steeds merkwaardig dat de kapitein dat niet deed wilde de politie bellen, merkt Patrick op als ze gevonden in het busje. Ik vind zijn houding ook heel vreemd. Hij deed alsof hij iets te verbergen had. En toch lijkt hij zo aardig, zegt Lénick. Zouden we toch niet beter gaan? politie waarschuwen? stelt Guy voor. Zonder de medewerking van de kapitein of Isa kunnen we niet dan in de problemen komen, denkt Eric. We zullen morgen zien. Misschien is hij dan van gedachten veranderd, besluit Cécile. Ik heb in ieder geval niet in huis kunnen slapen na deze inbraak'. Ik zou me te veel zorgen maken.

30

Niet alleen Cecile maakte zich zorgen. Onze vrienden zagen niet hoe de kapitein 's avonds de deuren en ramen van het huis zorgvuldig sloot. Toen haalde hij een pistool uit een schuilplaats. Hij controleerde het nauwgezet en liet er ballen in glijden. Hij had het pistool bij de hand³ toen hij, heel laat in de nacht, naar bed ging.

31

Ongeval of poging tot moord?

Door het halfopen raam waagt een grote vlieg zich het busje in. Het gaat eerst de cabine rond, zoemend. Dan landt ze op de bedrukte stof van een slaapzak. Ze loopt van bloem naar bloem, geeft een hand door en gaat bij de arm omhoog naar Cécile's roze wang. Als ze op het punt staat haar wijd opengesperde neusgaten in te gaan, kietelt ze het jonge meisje echt. Klak! De arm, 'even daarvoor' inert, is opgevouwen, de hand is op de wang gevallen. De vlieg zoekt zijn toevlucht tegen de ruit achter de oranje gordijnen. Cécile schrok wakker. Hier, denkt ze, waar ben ik? Bijna tegelijkertijd ze ziet Lénick naast haar, dan de binnenkant van de vrachtwagen scherp, de zonnestralen filteren door de gordijnen. Zij kijkt op zijn horloge. Lénick, zei ze zacht. Lénick, het is tien uur! Hoi! Lénick draait zich naar de andere kant. Lénick, het is tien uur. Het is tijd om op te staan, zo niet ga nog de hele dag slapen. Het zou echt jammer zijn. Kijk hoe mooi het is!

34

- Oké, ik ben wakker. ik ben de laatste? - Ik weet het niet. Cécile staat half op, trekt het gordijn wat terug en kijkt naar de blauwe tent naast Chlorophylle. De tent lijkt me nog steeds goed gesloten. We zijn dus niet de laatsten die opstaan, zegt Lénick. We gaan de jongens verrassen. Goed idee. Laten we langzaam naar buiten gaan. Cécile wil de schuifdeur al openen. Nee, niet daar! Deze deur maakt te veel lawaai. Laten we doorgaan! De meisjes komen naar buiten en lopen om de tent heen. Kijk, Lénick, de jongens hebben er maar een paar genomen inzet. We zullen ze straffen voor hun luiheid'. De twee meisjes verwijderen de inzet. De tent stort in. Naam van ...! Verwarde geluiden en onbeschaafde kreten komen van onder het canvas dat beweegt als een groot misvormd beest³. Lénick kan zichzelf niet inhouden en roept: - Wees voorzichtig, scheur de tent niet! Maar help ons! We kunnen niet naar buiten. De rits' gaat open en de drie hoofden van de jongens tegelijk uit de tent komen. Hé! zeg drie monden. Als je gelooft dat het zo is plezier. De meisjes barstten in lachen uit toen ze de ruige hoofden zagen. Als je je hoofd kon zien! De jongens moeten ook glimlachen als ze er niet al te belachelijk uit willen zien. Maar het is zeer met tegenzin.

35

minder, ik hoop dat je de koffie hebt gezet, zegt Patrick, en dek de tafel, voegt Guy eraan toe. En dat je vers brood hebt, besluit Eric. Op uw bevel, heren, lacht Lénick. We kleden ons aan en binnen een paar minuten komen je wensen uit. Ze eten. Je bent zo peinzend, Cécile. Ik denk aan gisteravond, Lénick. Naar Isa? Ja, of beter gezegd op de reactie van zijn vader. Wat bedoelt u? Ik begrijp nog steeds niet waarom hij niet wilde slaap de politie bellen. Het is inderdaad een inbraak. Je hebt gelijk. Trouwens, ik vraag me af of Isa dat zou kunnen na

alles wat er gisteren is gebeurd. We moeten het hem gewoon vragen, Lenick. Het is waar, in de algemene verwarring gisteravond, hebben we elkaar niet alleen ontmoet, maar ik weet zeker dat ze op ons wacht. Het beste zou nog zijn om haar een of andere activiteit aan te bieden om haar af te leiden². Heb je een idee? Er is veel te zien in de regio: de wilde kust, de vuurtoren van Coubre, de oesterbanken³. Raadpleeg gewoon de groene gids. We kunnen ook de dag op het strand doorbrengen, zwemmen, volleyballen... En wij, Eric grijpt in, hebben wij niets meer te zeggen? Jongens zijn ook belangrijk, denk ik. Oké, wat stel je voor? vraagt Cecile. Laten we eerst Isa zoeken, zei Guy. En dan?

36

We zullen zien, zei Eric. Daar ga je, aangezien iedereen Isa wil zien, is het de moeite waard beter zo snel mogelijk vertrekken, besluit Patrick. -295, 296, 297, 298, 199. Hier zijn we dan, eindelijk! Ik ben buitenadem. En jij, Isa, ben je niet moe? Ik ben blij dat ik ben aangekomen. Ik ben duizelig. Onze vrienden bezoeken de vuurtoren van Coubre. Ze hebben de 299 treden van de wenteltrap beklommen en komen nu op het platform. Wat een schitterend uitzicht! roept Guy uit. Het panorama is inderdaad schitterend. De top van de vuurtoren bevindt zich 60 meter boven de grond. In het noorden is er een prachtig uitzicht op het strand, het bos van Coubre en het Ile d'Oléron. In het westen en zuiden ligt de Atlantische Oceaan. Jonge reizigers nemen de tijd om de omgeving te bewonderen. Cecile ging naast Isa staan. Ze vraagt het hem voorzichtig.

Heb je goed geslapen, Isa? De ander begrijpt het meteen en gaat verder. Je bedoelt als ik niet te bang was na wat er gisteravond is gebeurd? Het is waar dat ik me erg zorgen maakte en niet meteen in slaap viel. Gelukkig was ik erg moe en uiteindelijk won de vermoeidheid het van de angst. - En je vader, zei hij weer iets? Ik vond hem gisteravond nogal nerveus. Misschien heb je gelijk. Ik ken mijn vader niet goed genoeg om te weten hoe hij reageert in een moeilijke situatie. Hoe dan ook, hij sprak niet meer met mij over de inbraak. Isa aarzelt en gaat dan verder.

37

Vanmorgen liep hij echter meerdere keren om het huis, alsof hij wilde controleren of er iemand was. Hij sprong zelfs op toen hij het geluid van de schone vrachtwagen hoorde. Hij ging bij het raam staan, zijn hand in zijn zak. Ik dacht zelfs even dat hij daar een revolver verstopte. Een revolver? Het is maar een impressie. En ik merkte ook dat hij opgelucht was² om jou te zien. Dus hij vreest een terugkeer van de dieven? Ik weet het echt niet. Hij is nerveus. waarschijnlijk een beetje Misschien ben ik te nieuwsgierig en had ik je niet moeten ondervragen zoals ik doe. Vergeef me, ik wilde je niet ongerust maken. Integendeel, weet je, ik voel me beter nadat ik jou heb gehad spreken. Ik wil niet indiscreet zijn, maar heb je enig idee wat je vader van plan is vandaag te doen? Moet hij gaan werken? Nee, hij heeft verlof. Misschien was hij van plan om op excursie te gaan met... jij. In dat geval werd hij uw bedrijf ontnomen. Maar nee, Cecile. Hij stond er zelfs op dat ik met je meeding. En hij leek me heel oprecht. Trouwens, hij vertelde me vertelde over zijn schol. Hij zal zeker gaan vissen, of gewoon zijn uitrusting repareren. - Op de vierkanten stonden inderdaad deze constructies palen aan zee, toch? Ja dat klopt.

38

Patrick, Guy en Eric zijn over het perron gegaan en maken zich klaar om naar beneden te komen. Je zult hier niet eeuwig blijven', denk ik, zei Patrick. Je hebt geen zin om in deze blauwe zee te duiken die zich aan onze voeten uitstrekt? vraagt Erik. Als je hier lang blijft kletsen, verander je in standbeelden, vult Guy aan. Zo proberen de vrienden een paar minuten later om de grote golven te verslaan die de kust raken. Je moet je voortgang in het water controleren. Elke keer dat er een golf komt, is het beter om naar beneden te duiken, anders wordt men onverbiddelijk weggevaagd door het onstuimige water. Laten we samen blijven! roept Patrick. Pas op, er komt een grote aan. De golven vormen zich in de verte, worden groter en groter, komen op volle snelheid, breken en breken aan de kust met een donderslag. Rond zeven uur 's avonds stopt het busje weer voor het huis van Isa. Iedereen had het naar zijn zin, maar wanneer ze het kleine pad hervatten, is het stil geworden. Ondanks alles maakte een vage bezorgdheid zich meester van de jongeren. Als je vader nog niet thuis is, Isa, dan wachten we samen met jou op hem, zei Lenick. We gaan samen kijken of hij er al is. Kom op kom op! Ze stappen uit het busje, naderen de voordeur, maar die is gesloten. Heb je de sleutel? vraagt Erik. Neen.

39

- Er is niemand binnen, verklaart Guy die weg is Isa wordt bleek. kijk uit het raam. Je vader is waarschijnlijk nog aan het vissen, zei Cécile. Het moet zijn zoals de mijne. Hij heeft nooit een horloge en hij vergeet alles als hij vis ziet. In dit geval kunnen we zo ver gaan, stelt Lénick. Goed idee. Hoe ver is Isa? Maar nee, Cécile, het is de eerste schol die we ontmoeten. Wij hebben dit gisteren meegemaakt. Pap, ben je daar? Geen antwoord. Patrick gaat de smalle loopbrug in die leidt naar een soort hut die boven het water uitsteekt. De anderen volgen hem. De deur is open. Daar is niemand. Het is merkwaardig, zei Isa. Papa deed het slot niet weer op de deur. Binnen in de cabine is een lier. Van daaruit vertrekt een kabel door een opening aan de zeezijde. Hij trok niet eens het net op, vervolgt Isa, steeds vaker meer bezorgd. Patrick merkt dat de kabel vast kwam te zitten tijdens het afrollen van de lier. Hij kijkt naar buiten. Onder hem, op waterniveau, het vierkante net. En in het net, een onbeweeglijke menselijke vorm. Isa merkt hoe Patricks gezicht trilt. Hij is niet ...?

40

Ja, Isa, hij is gevallen, antwoordt Patrick, maar hij viel in het net en het is misschien nog niet te laat. Beweegt hij nog? Hij moet het bewustzijn hebben verloren. We zullen proberen het weer in elkaar te zetten. 1 Dan richt Patrick zich tot Guy en Eric: Ren naar het eerste huis en bel me a ambulance.

41

Een onaangename ontmoeting Ze zitten nu met drie in het busje: Cécile, Lénick en Isa. De dag ervoor werd Isa's vader naar het ziekenhuis van Royan vervoerd waar hij meteen werd opgenomen op de intensive care. Isa wilde bij hem blijven, maar de dokter wilde dat niet. U kunt hier niets doen, juffrouw. Wij zorg voor je vader, zei hij. Toen voegde hij eraan toe: ik zal u een slaappil² geven waarmee u kunt slapen. Je kunt morgen terugkomen. Isa, die zich tot dan toe goed had gehouden, barstte in tranen uit³. Zeg dat papa niet dood gaat, smeekte ze. U moet zich realiseren, juffrouw, dat uw vader ernstig gewond is. Aan de andere kant kan ik je verzekeren dat hij een kans heeft om te vechten en dat we er alles aan zullen doen om hem te redden. Ik durf niet naar huis, bekende Isa. We laten je niet alleen. Je gaat met ons mee, zei Cécile. En zo bracht Isa de nacht door in het busje met de andere twee meisjes. Eerlijk gezegd was zij de enige die sliep, dankzij de slaappil. De andere twee hebben de hele nacht geen oog dicht gedaan. 's Ochtends waren ze erg blij dat ze konden opstaan en het ontbijt klaarmaken terwijl ze wachtten.

43

laat de anderen wakker worden. Je moet iets eten, Isa. Maar Lenick, ik heb geen honger. Drink dan een kopje koffie met melk. Ik zal proberen je gelukkig te maken. Kom op, een beetje moeite. Nadat we onmiddellijk vertrekken. ligt in het ziekenhuis. Allen kijken door het raam naar de roerloze man in zijn bed. Er is niet de minste beweging onder de witte lakens en het gezicht van de gewonde man gaat op in de witheid die hem omringt. Hij is dood? vraagt Isa verlegen. Nee, kijk, legt Patrick uit. Zie je deze instrumenten? De eerste geeft de hartslag aan, de tweede meet de pols. Je hebt gelijk, jongeman, zei plotseling een stem. achter hen. Het is die van de dokter de dag ervoor. Er is hoop? vraagt Isaak. Papa is beter? Er zit inderdaad vooruitgang in. Het hart klopt al regelmatigiger dan gisterenavond. Als er niets gebeurt, denk ik dat we je vader kunnen redden. Wordt hij snel wakker? Ik denk van niet. Il Ik zal waarschijnlijk nog een paar uur slapen. Hij kreeg een verschrikkelijke schok die hem volledig uitputte. Ik wacht tot hij wakker wordt.

44

Ik raad het af, juffrouw. Probeer jezelf een beetje af te leiden. Blijf bij je vrienden. Hier kun je je alleen maar aan ergeren. Heeft papa het echt nog niet overgenomen bewustzijn? Misschien voor een paar momenten vanavond. Hij heeft opende zijn ogen, hij keek naar de verpleegster en hij maakte een grote iets proberen te zeggen. Wat zei hij? Je vader was nog erg zwak en de verpleegster begreep niet alles. Ze noteerde een paar woorden op een stuk papier, maar ze is helemaal niet zeker van haar aantekeningen. Hier is het papier. Isa's trillende handen grijpen het blokvel vast cijfers. Ze leest de tekst, dan haalt ze haar schouders op en geeft de blad aan Patrick en zegt: ik begrijp er niets van. De anderen lezen om de beurt. <<<Isa gevaar Royan die atch>> Begrijp je het ook niet? vraagt de dokter aan Patrick. Het is duidelijk dat hij een bericht² wilde achterlaten voor Isa. Als het woord gevaar correct is, kan hij bedoeld hebben dat Isa is in gevaar. - Ik dacht dat ik dat ook begreep. Heb je enig idee welk gevaar het is? Dieven hebben twee dagen geleden ingebroken in het huis.

Ze hebben niets gestolen, maar alles op zijn kop gezet, alsof ze op zoek waren naar een specifiek object. Ze konden terugkomen. Hoe dan ook, Isa blijft bij ons, dokter. In dit geval ben ik al rustiger. Er zijn ook de woorden "Royan" en "<qui". Wat denk je?

45

Patrick denkt even na en geeft antwoord. "Royans, het is duidelijk, het is de stad. Om te niet meteen zien. naar "wie", ik niet Dit kan slechts het begin van een woord zijn. Bedenk dat de patiënt moeilijk sprak en dat de verpleegster niet alles begreep. Aan welk woord denk je als je het hoort? <<wie...>> Ga weg, grijpt Cécile in. De dokter gaat verder. In dit geval krijg ik: "Isa gevaar Royan is gestopt". Maar er is nog steeds een woord dat mij erg mysterieus lijkt: "<atch>". Het woord doet me denken aan de naam van de zeilboot van Isa's vader, zei Erik. De Atchapala. - Dus laten we eens kijken... De dokter denkt even na, kijkt naar onze vrienden en poseert een geheel onverwachte vraag. Weet je hoe je met deze boot moet omgaan? Zeker, antwoordt Patrick. Wees niet te verbaasd over wat ik je ga vragen. Ik stel voor dat je Royan aan boord van deze zeilboot laat. Rijdend langs de kust kom je gemakkelijk bij een haven waar je kunt aanleggen. Deze manier van handelen biedt ons een aantal voordelen. Ten eerste, en dit lijkt me essentieel, blijf je bij elkaar. Dan zal de reis Isa in beslag nemen, haar zoveel mogelijk afleiden. En tot slot volg je de instructies van het bericht, als je interpretatie tenminste correct is. Wat denk je? Als ik het goed begrepen heb, vervolgt Cécile, interpreteer je de boodschap als volgt: "Isa is in gevaar in Royan, laat Royan aan boord van de Atchapala. Dat is het. Het is duidelijk dat men zich kan vergissen, maar zelfs in dit geval verliest men daar niets, schat de dokter. Wat is wat zeg je, Isa? Ik blijf liever hier.

46

Maar dat is onmogelijk, mijn dochter. Luister: je blijft bij je vrienden. Je gaat niet ver. Laten we zeggen tot aan Ronce-les-Bains. Van daaruit kun je gemakkelijk elke dag naar Royan komen. En als er ooit echt iemand is die je probeert te kwetsen, zal het veel moeilijker voor hen zijn om je te vinden. Wat als papa wakker wordt? Ik verzeker je dat hij pas morgen wakker wordt, dokterswoord. Wat als hij sterft? Laten we realistisch zijn. Ik beloof je te laten weten in Ronce-les-Bains als er iets verandert in de toestand van je vader. OKÉ? Isa dacht even na en zei toen: Oké. Hoeveel doen we nu? vraagt Guy. Acht knopen', antwoordt Isa die aan het roer staat. De zee zinkt en de stroming duwt ons richting de oceaan. We zijn de Pointe de la Coubre al gepasseerd. En nu moeten we naar het noorden, toch, Isa? Ja, Lénick, maar niet meteen. Er zijn zandbanken en de tegenstroom² is minder sterk als je wat verder gaat. Isa heeft weer kleur. De reis lijkt hem goed te doen. Als kapitein van de zeilboot heeft ze genoeg te verzorgen. De dokter had gelijk: de beste manier om van donkere gedachten af te komen is activiteit. Een kleine motorboot heeft zojuist de zeilboot ingehaald

47

snelheid. Het zweeft boven de golven en laat een kielzog van 'schuim' achter. Onze vrienden volgen hem met hun ogen. Een paar honderd meter voor hen lijkt de kano ineens weer in het water te vallen. Het geluid van de krachtige motor stopt. Hier stopt hij, zei Guy. Ik denk eerder dat het kapot is, denkt Patrick hardop. Inderdaad, de twee inzittenden van de boot zijn een paar minuten bezig³ rond de buitenboordmotor. Dan beginnen ze met hun armen te zwaaien in de richting van de zeilboot. Ze zwaaien naar ons, zegt Cécile. Ze hebben waarschijnlijk hulp nodig, voegt Lénick toe. Daar gaan we dan, besluit Isa. Al snel is de Atchapala dicht bij de andere boot. Mannen maken altijd tekens. Problemen? roept Patrick. Ja, we hebben geen benzine meer! Help ons! De ongelukkigen zullen nooit de kust bereiken als 1 we helpen ze niet, zei Isa. We zullen ze slepen. We komen aan! roept Patrick. We gaan manoeuvreren! De zeilboot is nu slechts enkele tientallen meters verwijderd van de schipbreuk. Maar je overtreft ze, Cécile is verrast, waarom doe je dat niet ga je niet meteen naar ze toe? Als we dat deden, konden we niet stoppen, legt uit Isaak. We passeren de kano, dan gaan we draaien en we

48

de ongelukkigen benaderen door zo dicht mogelijk te zeilen', zoals je doet bij het landen². Dankjewel. De twee mannen grijpen het touw dat Cecile hen geeft. We hebben geen gas, maar we kunnen je naar de haven slepen. En Isa vult aan: als je wilt, kun je aan boord komen. Hier ben je beter af. Goed idee, zei de langste van de twee. Hij springt in de zeilboot, onmiddellijk gevolgd door zijn com metgezel die vraagt: heb je de radio? Ja, in de cabine, maar je gaat niet S.O.S., denk ik, zei Isa. niet gooien Nee, maar we zullen je ervan weerhouden er een te gooien, zegt de groter. Hij doet een paar stappen, gaat de hut in, grijpt de radio en gooit hem in zee. Maar wat ben je aan het doen! roept Patrick. Rustig aan, jongeman. Je zult heel stil zijn, net als je vrienden. Kom hier verstandig. We hebben nu de leiding. Het is de kleine die spreekt. Hij haalde een revolver uit zijn zak en gebaarde naar de jongeren dat ze achterin moesten gaan zitten. achterkant van de boot. Onze vrienden hebben geen keus. Ze moeten gehoorzamen. Je hebt het recht niet, zei Isa. We hebben alle recht, juffrouw. Hier is het de wet van de sterkste³. En wij zijn de sterkste. Trouwens, als je je leven waardeert, vertel het ons dan meteen waar de buit is

.49

Maar waar ben je naar op zoek? vraagt Erik. Miss uw kapitein weet heel goed wat we zoeken, jongeman. En zij zal ons informeren, anders Vertel ons tenminste wat je zoekt, hervat Isa. Ik verzeker je, we weten van niets, dat zweer ik. Ze lijkt oprecht, Jules. Pas op voor een jong meisje dat er onschuldig en oprecht uitziet, Louis. Laat je niet verleiden door haar mooie ogen en aangename pruillip². Bovendien, als deze jongeren niet klaar zijn om ons te helpen, zullen we ze wegwerken. Iedereen stapt in de kano, vervolgt hij, terwijl hij onze vrienden toespreekt. En vergeet niet, het is beneden. Er is voldoende benzine, maar we hebben uit voorzorg de bougie uit de motor gehaald. Als de jongeren allemaal in de kano zijn geklommen, laat Louis het kleine vaartuig gaan. En hier zijn onze vrienden, alleen in een kleine boot om tien uur meter van de zeilboot waarmee ze altijd verbonden zijn door een snaar. Mijn kleintjes, roept Louis, je hebt een keuze. Of anders vertel je ons waar we moeten

kijken en we zullen wijselijk vertrekken en de zeilboot aan jou overlaten. Na het vinden van de buit, natuurlijk. Of anders laten we je gegevens achterwege en ga je op drift in je kleine kano. Neem snel een besluit, we hebben weinig tijd te verliezen. Ik zeg je nog eens dat we helemaal niet weten wat je zoekt, roept Isa in tranen uit.

50

Jammer voor jou'.

Louis houdt zijn gevangenen in de gaten terwijl Jules terug naar de hut gaat. De jongeren horen hoe hij het interieur van de boot begint te vernielen. Ze zien hoe hij dingen overboord gooit: planken, uitrusting, borden. Ze horen hem zelfs vloeken. Laatste waarschuwing, roept Louis. Ik tel tot tien. Als je op dit moment nog hardnekkig koppig bent in het zwijgen, beginnen we bij jou: één, twee, drie. Nog steeds zo koppig"? Ik vervolg: vier, vijf, zes. Als je je leven waardeert, is dit het moment om te spreken. Zeven, acht, negen. Maar maak gebruik van de kans die ik je bied! We weten echt niet wat je zoekt, maar geloof ons! roept Isaak. Jammer voor jou. Tien! Louis maakt het touw los dat de zeilboot met de kano verbindt. Hij kijkt er even naar, gooit het dan met een theatraal gebaar in zee, de zeilboot vaart langzaam weg en laat de jongeren midden in de blauwe golven achter. Vijf paar ogen volgen de prachtige boot met zijn witte zeilen terwijl hij vertrekt. De ongelukkige mensen zijn zo onder de indruk van wat er met hen gebeurt dat het even duurt voordat ze de dramatische situatie beseffen. Maar naarmate de Atchapala wegtrekt, lijkt de zee hun steeds groter en groter te worden, en hun boot kleiner en kleiner. Maar ze zijn gek! zei Erik. Er moet iets gebeuren, vervolgt Guy, als we niet midden op de oceaan willen omkomen van honger en dorst.

51

Het geheim van Atchapala

Patrick werkt in stilte. Hij ging liever terug naar de zeilboot dan met Isa en de anderen naar het ziekenhuis te gaan. Gewapend met het nodige materiaal probeert hij de schade van de twee bandieten zo goed mogelijk te herstellen. Het is hem al gelukt om wat kasten en de plafondlatten terug te plaatsen en staat op het punt de vloer aan te pakken. Hij bleef maar denken aan het bericht van Isa's vader: "<Isa gevaar Royan qui atch". Hij is er steeds meer van overtuigd dat hun interpretatie niet de juiste was. Het bewijs: ze lieten Royan achter aan boord van de Atchapala en juist door dit vertrek kwamen ze in de problemen. Patrick gaat even zitten om zijn gedachten op een rijtje te zetten. Hij pakt een vel papier en een pen en noteert nogmaals de boodschap met zijn persoonlijke gedachten. <<Isa>>: Het is inderdaad onze vriend, er is geen minste twijfel. <gevaar: Eerst was er de inbraak in het huis, toen de aanval op de boot. Het is duidelijk dat Isa in gevaar is. Daarnaast is er het ongeval van de vader. Ongeval of aanslag? <<Royan>>: De stad waar Isa in gevaar is. Of waar ze is veilig. Het hangt allemaal af van de interpretatie van de andere woorden. <<wie>>: Er zijn meerdere interpretaties mogelijk. heeft. "wie" van "verlaten". Was het nodig om Royan te verlaten, of, op? integendeel de stad niet verlaten? b. een ander woord dat begint met "wie".

<<atch>>: Het kan alleen de boot zijn. De interpretatie van het woord "wie" blijft dan ook het grote probleem.

56

Fout, denkt Patrick. Maar hoe combineer je <<wie ...>> met Royan of Atchapala? Patrick gaat weer aan het werk. Hij moet nog de paar planken vastspijkeren die de bodem van de cabine bedekken. Hieronder ligt beton, dat er als ballast in is gestort. Het vormt een gewicht dat samen met de kiel² het kapseizen van de zeilboot verhindert. Wat als het woord <<wie>> "<kiel" was? denk Patrick. Er zijn maar weinig Franse woorden die beginnen met "qui". Patrick kent er maar een paar: Quit, Quietude, Hardware Stores, Fifeen en Skittle. Van al deze woorden heeft alleen de laatste echt betrekking op een boot. Wat als het geheim in de kiel van de Atchapala zat? Patrick bekijkt het beton van dichterbij. Het lijkt geen twijfel dat het beton in de kiel is gestort. Het lijkt zelfs alsof het twee keer is gegoten, de randen zijn donkerder dan het midden. De jongeman krabt verstrooid met een schroevendraaier in het beton. Echt slechte kwaliteit, vindt Patrick, alsof er te weinig cement en te veel zand is gebruikt. Hier, een lap. We leggen een vod in de kiel. Patrick krabt harder en tot zijn grote verbazing laat hij geleidelijk een pakketje los van ongeveer een meter lang en ongeveer tien centimeter breed. Alles was verborgen onder een dunne laag slecht cement. Er zit iets heel hards in de verpakking. Patrick rolt de stof uit en al snel heeft hij het voorwerp in zijn hand: een zwaard, niet heel groot maar wel heel mooi. De jonge man,

57

verbaasd, kijk naar zijn vondst'. Is dit het item waar de bandi naar op zoek was? Als dat zo is, moet het een grote waarde hebben. Het is niet alleen het zwaard dat uit de lap kwam. Er is gelijk ligt een vergeelde envelop. Pas nu merkt Patrick haar op. Hij neemt het in zijn hand, maakt het open en ontdekt tot zijn grote verbazing een klein krantenknipsel met de volgende tekst: "Een massief gouden zwaard, met een gevest² bezet met diamanten en toebehoort aan een maarschalk van het rijk, werd gestolen uit een Savoyaards kasteel. Volgens een deskundige zou de waarde van dit wapen onschatbaar zijn.>>>" Patrick, ben je daar? Het is Eric die belt. Ja, wat is het? Er moet er een komen. De commissaris wil ons spreken. Een moment. Ik kom heel snel. Patrick laat het zwaard in zijn schuilplaats glijden en legt de planken terug op hun plaats. Dan voegt hij zich bij zijn broer op de kade. Mijn kinderen, ik geloof dat jullie een kleine ontsnapping hadden, zei: Commissaris. Gelukkig was je op tijd, antwoordt Cécile. Ik begrijp nog steeds niet hoe je wist dat we in gevaar waren. O, dat is heel eenvoudig, antwoordt de commissaris. We volgden je van verre zodra je Royan verliet. En ik kan je vertellen dat het bezoek van je aanvallers ons helemaal niet verraste. Oh nee? En je laat deze boosdoeners handelen, klaar!

58

let op Jes.

We konden je nog steeds niet opsluiten om je te beschermen. Bovendien hadden we geen bewijs, alleen veronderstellingen'. Nog even geduld, ik zal je alles uitleggen. Onze vijf vrienden zijn erg benieuwd wat de politie voor hen verborgen heeft gehouden. De commissaris heeft echter geen haast. Hij pakt een pijp van zijn bureau en begint hem te vullen. Pas nadat hij het had aangestoken, vervolgde hij zijn verhaal. Allereerst het bericht van Isa's vader: "Isa Royan qui atch". Er waren nog twee woorden die de dokter, die ons had gewaarschuwd, niet aan u had gecommuniceerd: "inbraak, huis". We zagen twee mogelijkheden. De eerste was dat er in het huis was ingebroken en in dit geval wist je het al. De tweede keer dat er in het huis zou worden ingebroken en dan was het het beste om weg te gaan. Dan was er het zogenaamde ongeluk van Isa's vader. In feite was dit ongeval een poging tot moord. Ja, juffrouw, we hebben geprobeerd uw vader te vermoorden door hem in het lichaam te schieten. Je vader viel toen in het net en de bandieten dachten dat hij dood was. Trouwens, als je niet was aangekomen op tijd... - Maar waarom al deze aanvallen? vraagt Isaak. Het geld, juffrouw. Maar je weet net zo goed als ik dat vader niet is rijk. Je hebt waarschijnlijk gelijk. De bandieten moeten er echter anders over hebben gedacht. Luister! Het verhaal begint zeven jaar geleden. Je vader komt naar Royan en zoekt een huis. Hij vindt er een, goedkoop, aan zee, een beetje uit de weg.

59

Maffiabaas. De eigenaar is erg blij om het aan hem te verhuren omdat de voormalige huurders net zijn gearresteerd en in de gevangenis zitten. Ze waren.. Waren het de twee bandieten? vraagt Isaak. In werkelijkheid. In het huis vonden we een groot deel van hun buit. De rest was waarschijnlijk op tijd verkocht door de twee mannen. Ik begin het nu te begrijpen, grijpt Isa in. Wat begrijp je? vraagt de klerk weten. Inbraak...Plots realiseert Isa zich dat ze zichzelf in een moeilijke situatie heeft gebracht. Ze is nu verplicht alles te vertellen. Ze eindigt met te zeggen: ik heb nooit begrepen waarom papa de politie niet wilde waarschuwen. Dat zullen we later zien, zei de commissaris. In alles geval hebt u zojuist onze hypothese bevestigd. Na hun vrijlating uit de gevangenis keerden de bandieten terug naar huis om hun buit op te halen. Toen ze niets vonden, dachten ze dat je vader het ergens anders had verstopt en bedreigden ze hem. - Maar papa had niets gevonden! Ik weet het zeker. Het is mogelijk. Waarschijnlijk dachten de bandieten er echter anders over. Ze wilden de man tot spreken dwingen en uiteindelijk schoten ze. Jij kent de rest. En de boot? Isa vraagt Deze twee mannen moeten u hebben bespioneerd, Miss Saddle. Zo ontdekten ze het bestaan van de Atchapala. Voor hen was er geen twijfel: aangezien de schat niet meer in het huis was, moest hij op de boot zijn

. 60

En weer vonden ze niets, voegt Isa eraan toe. Ze hebben zelfs het hele interieur van de zeilboot gesloopt. Ziezo, u weet net zoveel als ik, besluit de inspecteur

Eind goed al goed

Met hoeveel zitten we aan tafel? vraagt Leniek. Wij vijf, plus Isa en zijn vader, dat is zeven, antwoorden Cécile. Negen, zei Isa. Negen? Ja, de opzichter wil aanwezig zijn om de terugkeer van papa te vieren. En dan ben ik echt heel blij om geweldig nieuws aan te kondigen: mama komt ook. Lénick en Cécile weten niet goed hoe ze moeten reageren, maar Isa hoeft niet aangemoedigd te worden. Zij houdt. Mama kwam papa opzoeken in de kliniek en ze komen genomen dat hun liefde niet dood was. Het kostte dit ongeluk zodat ze het beseffen. Maar het is geweldig! roepen Cécile en Lénick uit. Daar komen ze, zei Isa. Een auto stopte voor het huis. Een dame stapt uit, loopt om de auto heen, opent de deur en helpt Isa's vader uit de auto. Ze biedt hem haar arm aan en samen doen ze ga richting het kleine huis. Isa heeft de deur al open gedaan en het stel komt binnen. Patrick, Cécile, Lénick, Guy en Eric voelen zich een beetje beschaamd en weten niet wat ze moeten zeggen. Isa's vader ziet hun verlegenheid en zegt met een glimlach tegen hen: Applaudissee je niet voor pasgetrouwd? Hij begint zelfs de huwelijksmars te fluiten. Lang leve de bruid en bruidegom! roepen de anderen.

Hallo allemaal, zegt de commissaris die zojuist onopgemerkt is binnengekomen. Als u mij toestaat, wil ik op mijn beurt de pasgetrouwd felicitieren. Na de maaltijd vult de hoofdinspecteur zijn pijp en zegt: Ik heb een regionaal nieuws' dat u misschien interesseert. We hebben net, niet ver hiervandaan, een massief gouden zwaard gevonden, bezet met diamanten. Het was een paar jaar geleden gestolen en is een fortuin waard. Dit is misschien de schat waar de bandieten naar op zoek waren, denkt Isa hardop. Meest waarschijnlijke. En wie heeft dit zwaard gevonden? vraagt Guy. Het is een beroepsgeheim. Dat kan ik u niet zeggen, antwoordt de commissaris. Het belangrijkste is dat het zwaard terug is geboren in het Savoyaardse kasteel waar ze was gestolen. Mijn felicitaties, zei Cécile. Ah, weet je, mijn dochter, als de politie goed wordt bijgestaan, zijn ze in staat moeilijke problemen op te lossen. De commissaris lacht ondeugend en knipoogt. oogcontact met de vader van Patrick en Isa.

EINDE

